

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μὲ δίχτυ τὸν ἄνεμο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΙΧΛΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Στιγμή	9
Κατὰ Ματθαῖον (33 μ.Χ.)	10
Run or Die	12
Ὅνόματα γυναικῶν	14
Ἐφήμερη αἰωνιότητα	15
Μαγικὴ εἰκόνα	16
Gone with the Wind	18

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ἀλεξάνδρεια (1941 μ.Χ.)	21
Μυστράς	22
Θερμοπύλες	24
Γιάννενα	25

ΤΑΞΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ...

Τὰ οὐσιώδη	29
Γενέθλιον ἡμαρ	30
Δίπτυχο ἐπιτύμβιο	
I. <i>Ξαφνικὰ / πῆρε νὰ μανρῖζει ἡ μέρα</i>	32
II. <i>Νά πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα</i>	33

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	35
------------------	----

ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ	36
---------------------------	----

ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Ποιά γυναικειὰ ὀνόματα σᾶς ἀρέσουν;»

Τὸ ἀπόγευμα ἦταν ἤρεμο. Καθρέφτης
ἢ θάλασσα· ἡ αὔρα νεογέννητο τοῦ Αἰόλου.
Ἀκούστηκαν πολλὲς προτιμήσεις.
Ὄνόματα ποὺ εἶχαν κάποτε οἱ ἀρχαῖες θεές,
ἡρωίδες, ἁγίες καὶ ὀσίες.
Κι ἀκόμη, ἀναφομοίωτα ξενόγλωσσα,
συντετμημένα ἀμερικανίζοντα.

«Ἐσᾶς, ποιό γυναικεῖο ὄνομα σᾶς ἀρέσει;»
Στράφηκε χωρὶς νὰ τοὺς βλέπει. «Κάποτε
προτιμοῦσα τὸ Ἰωάννα, σ' αὐτὴ τὴν ἀπερίκοπτη
ἀκέραια ἐκδοχὴ του», εἶπε.

Εἶχε πράσινα μάτια. Πέρασαν μαζί ὀλόκληρο
τὸ προπέρσινο καλοκαίρι
(τὸ ἐξαντλητικὸ ἐρωτικὸ καλοκαίρι)
στὴν Ἀντίπαρο.
Ἡ Ἰωάννα, ἐπιστρέφοντας τὸ φθινόπωρο,
πλήρης ὑγείας καὶ νεότητος,
πνίγηκε
στὸ ναυάγιο τοῦ «Ἐξπρὲς Σάμινα».

ΕΦΗΜΕΡΗ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Στὴν ἐξουσία τῶν κήπων
ἀντιπροτείνω
τὰ πεσμένα φύλλα τοῦ φθινοπώρου.
Στὴν ἐξουσία τῶν ἤχων
ψιθυρίζω τὶς δυνατότητες
τῆς σιωπῆς.
Στὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου
μιλῶ γιὰ τὴν ἀέναη ἀνανέωση
τῆς ζωῆς.

Ἡ καμπύλη μέρα
μὲ νοθετεῖ κάθε πρωὶ
μὲ τὸ ἐφήμερο τοῦ σκότους.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Γιὰ ἓνα ρῆμα
γιὰ μιὰ προστακτικὴ
γιὰ ἐκεῖνο τὸ ἄχρηστο
γεμάτο αὐταπάρνηση
τὸ ἀγέρωχο ρῆμα βλώσκω
ἀφανίστηκαν τρακόσιες
τρακόσιες ὑπερήφανες ψυχές
στὸν Ἄδη.

Πλῆθος αἶμα ἑλληνικό.

ΤΑΞΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΟΥ...

ΤΑ ΟΥΣΙΩΔΗ

Τὰ σεβάστηκε χρόνια ὁ καιρός
— τὰ οὐσιώδη:
τὴν ἀμμουδιὰ τῆς θάλασσας τὸ δροσερὸ ἀεράκι
τὸ μαχαίρι ποὺ ἄφησε φεύγοντας
νύχτα μὲ νέο φεγγάρι γιὰ τὴν πατρίδα του
ὁ αἰχμάλωτος Paolo·
τὶς παρτιτούρες τοῦ πιάνου καταχωνιασμένες
στὸ βάθος τῆς ντουλάπας ἀνάμεσα
σὲ μαῦρα γυναικεῖα φορέματα
καὶ κίτρινες οἰκογενειακὲς φωτογραφίες·
τὸ μπαλωμένο ἀπὸ τὶς σφαῖρες πάτωμα
τὴ μουριὰ τὸ ἀγιοκλήμα τὸ γιασεμί.

Πές μου, τί γύρευες στὸ ἐννιὰ κούπα
τὸ τέσσερα καρῶ καὶ τὸ τρία πίκια.
Δὲν ἤξερες πὼς θὰ σὲ θέριζαν τὰ σπαθιά;

Τώρα τὰ οὐσιώδη δὲν ὑπάρχουν πιά.
Ὁ Paolo, ὅπως καὶ τὸ μαχαίρι του, χάθηκε.
Ἐλάχιστα σώζονται: τὸ νέο φεγγάρι
ποὺ δὲν θὰ γίνεῖ ποτὲ πανσέληνος
ἢ ἀμμουδιὰ τῆς θάλασσας
τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

